

Chương 226: Đừng ép tôi

“Cô có thể thử xem.” Lâm Yên lạnh giọng nói.

“A, trong một đêm, người bên cạnh cô đều bởi vì cô đã bị liên lụy... Dù vậy, cô cũng không sao cả?” Quý Lan cười châm biếm.

“Cô...” Nghe nói như vậy, Lâm Yên lập tức nổi giận.

“Xem ra, đến bây giờ cô còn không có rõ vị trí của mình.”

Trong lúc nói chuyện, Quý Lan nháy mắt biến mất tại chỗ, tốc độ quá nhanh, thế cho nên Lâm Yên dùng mắt thường cũng chỉ thấy một đường bóng đen.

Lúc này tốc độ của Quý Lan, so với trước đó còn nhanh hơn. Lâm Yên còn chưa phục hồi tinh thần, lại bị Quý Lan nắm một cái đã nắm được cổ.

Quý Lan bóp cổ Lâm Yên, sức lực thật lớn, làm cho Lâm Yên có chút thở không nổi.

“Đừng... Ép tôi.” Lâm Yên chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, ý thức có chút tiêu tán.

“Ép cô?” Nghe nói như vậy, Quý Lan nhìn chăm chăm Lâm Yên, hơi hơi nhếch khóe miệng, khóe miệng châm biếm vô tình: “Cô xứng sao?”

Loại cảm giác này làm cho Lâm Yên cực kỳ bài xích, lạ lẫm mà xa xôi, không biết đã có bao lâu, cô không có mất khống chế một lần nữa ... Tại sao muốn trêu chọc cô?!

Lúc này, hàn băng trong đáy mắt Lâm Yên giống như bị giải trừ phong ấn, bắt đầu từ từ nứt nẻ, rách nát không dễ phát hiện ...

Trong quán bar tối tăm, căn bản không có người phát hiện Lâm Yên thay đổi trước mắt.

Chỉ thấy, lúc này trong mắt Lâm Yên không có bất cứ tình cảm nào, tay phải nhẹ nhàng nắm cánh tay Quý Lan. Giây tiếp theo, chỉ nghe vang lên một tiếng phanh, cánh tay Quý Lan nháy mắt bị quăng ra ngoài, thân hình cũng bị đẩy lui mấy bước.

Trong mắt Quý Lan hiện ra vẻ kinh ngạc, lúc này, cánh tay bị đau đớn kịch liệt và từ từ tê dại.

“Tân Hoan, anh làm cái gì?!” Bỗng nhiên, Quý Lan nhìn về phía Tân Hoan ở một bên.

Nghe nói như vậy, Tân Hoan vẻ mặt mộng bức, “Tôi làm gì?”

“Mới vừa rồi không phải anh dùng ám khí tập kích tôi sao?” Giọng nói của Quý Lan chứa một tia tức giận.

Tân Hoan: “Cô có bệnh sao, tôi cũng chưa động qua.”

“Không phải anh?” Quý Lan hơi hơi nhăn mày, lập tức ánh mắt lại dừng ở trên người Tinh Trâm.

Ánh đèn quán bar có chút tối, Quý Lan căn bản chưa thấy, vừa rồi Lâm Yên một kích đẩy lui mình, trong lòng cho rằng là Tân Hoan hoặc là Tinh Trâm dùng ám khí đánh lên cô.

Tinh Trâm ăn kẹo que, vẻ mặt không thể hiểu được cùng Quý Lan bốn mắt nhìn nhau, “Đừng nhìn tôi, tôi cũng chưa làm gì.”

Còn không đợi Quý Lan tiếp tục mở miệng, Tân Hoan lại dùng ngón tay chỉ Lâm Yên ở một bên.

Lúc này, Lâm Yên ở trạng thái mất khống chế, toàn thân tản ra lệ khí nào đó làm cho người ta sợ hãi, đang bước đi tới Quý Lan, uy áp khó hiểu làm Tân Hoan cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Tại sao tôi cảm thấy cô gái này bỗng nhiên trở nên đáng sợ như vậy... Áo giác sao?” Tân Hoan vuốt xúc xắc trong tay, trong miệng nói thêm một tiếng.

“Là cảm giác đau đớn trên người của cô, không đủ kịch liệt sao.” Nhìn thấy Lâm Yên thân thái như vậy, trong mắt Quý Lan chợt lóe ánh sáng lạnh.

Trong giây lát, Quý Lan biến chiêu pháp thành quyền, bước tới đánh thật mạnh về phía Lâm Yên.

Một quyền này sức lực cực lớn, quỹ đạo theo năm tay vung ra, thậm chí có thể nghe được quyền phong gào thét.

“Cô điên rồi sao?!”

Thấy thế, Tân Hoan quát lớn.

Lúc này, tốc độ của Lâm Yên còn nhanh hơn, cô lại tới gần Quý Lan trước, còn chưa chờ Quý Lan phản ứng lại, nháy mắt bóp ở yết hầu Quý Lan.

Vị trí của Lâm Yên đưa lưng về phía ánh đèn, như là một vùng bóng tối, không ai nhìn thấy rõ đến tột cùng Lâm Yên đã làm gì, thậm chí ngay cả bản thân Quý Lan cũng còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Yên lạnh nhạt nhìn Quý Lan, chỉ cần cô nguyện ý, có thể trong nháy mắt, bóp nát cổ cô gái này.